

Arrest

nr. 307 453 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 28 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. LEFEBVRE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 juni 2014 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische vader. Verzoeker werd op 23 augustus 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Verzoeker liep tussen 2016 en 2023 talrijke politionele en correctionele veroordelingen op.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 november 2023 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld in de gevangenis van Beveren.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

Naam: K.(...)

Voornaam: B.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Sierra Leone

Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw vader (K.(...) M.(...), geboren in (...) op (...)) kwam op 16.07.1993 naar België in het bezit van een paspoort voorzien van een machtiging tot voorlopig verblijf die hem werd afgeleverd in het kader van zijn tewerkstelling als profvoetballer bij Sporting Lokeren.

U werd op 18.05.1997 geboren in (...) (Sierra Leone).

Uw vader verwierf de Belgische nationaliteit op 11.08.2004.

Op 27.03.2014 vroeg u bij de Belgische Ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een visum voor een gezinshereniging met uw vader aan.

Op 11.04.2014 werd uw visumaanvraag goedgekeurd. Er werd u een D-visum uitgereikt geldig van 01.06.2014 tot 28.11.2014.

Op 02.06.2014 bent u in België aangekomen.

Op 14.07.2014 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 09.08.2014 werd u in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat uw verblijf dekte tot 23.09.2014.

Op 23.08.2014 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart die later nog verlengd werd.

Op 17.02.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Op 22.06.2016 stelde u een hoger beroep in tegen deze veroordeling. Na nieuw onderzoek door het Hof was uw schuld aan de u ten laste gelegde feiten, namelijk cannabis in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift (feiten gepleegd tussen 23.05.2015 en 25.08.2015) bewezen gebleven.

Op 22.12.2016 gelastte het Hof van Beroep te Antwerpen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende 3 jaar.

Op 07.11.2020 werd u aangehouden en op 08.11.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen opgesloten uit hoofde van inbreuk op de drugswetgeving.

Op 21.01.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 16 maanden waarvan 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 8000 euro waarvan 7000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig maakte aan cocaïne en cannabis verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben (feit gepleegd tussen 20.10.2020 en 08.11.2020, meermaals, op niet nader te bepalen data).

Op 02.03.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 600 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een pénitentiaire instelling, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 14.04.2019).

Op 03.03.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 28.12.2021 werd u aangehouden en op 30.12.2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoorming.

Op 23.02.2022 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 27.10.2021) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan een scherp, snijdend of stomp voorwerp of stof te hebben gedragen of vervoerd, dat niet als wapen was ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk was dat degene die het droeg of vervoerde, het wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, met name een zakmes en een vouwmes (feit gepleegd op 10.08.2020).

Op 03.10.2022 werd het probatieuitstel u verleend bij uw veroordeling d.d. 21.01.2021 herroepen door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (ten uitvoer gebracht op 27.01.2023). U had uw voorwaarden immers niet nageleefd en u werd opnieuw veroordeeld voor feiten gepleegd tijdens uw proeftermijn.

Op 22.11.2022 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 30.12.2021 bij vonnis van de Kamer van Inbeschuldigingstelling opgeheven.

Op 19.01.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Op 25.01.2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van de verstekveroordeling met onmiddellijke aanhouding d.d. 19.01.2023. U tekende diezelfde dag nog verzet aan tegen deze veroordeling. Op 02.03.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen in staat van

wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en werd uw onmiddellijke aanhouding gelast. Op 15.03.2023 tekende u beroep aan tegen dit vonnis.

Op 28.06.2023 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 19.01.2023) in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding en werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht (feit gepleegd op 15.08.2021); aan diefstal door middel van braak (9 feiten gepleegd tussen 18.11.2021 en 28.12.2021); aan poging tot diefstal door middel van braak (2 feiten gepleegd op 27 en 28.12.2021); aan diefstal (10 feiten gepleegd tussen 15.10.2021 en 28.12.2021); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar of een langere termijn (in de periode van 18.11.2021 tot en met 28.12.2021) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (in de periode van 26.05.2021 tot en met 28.12.2021).

Bij Ministerieel Schrijven d.d. 17.08.2023 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 03.03.2021 ingetrokken.

+++

Uw verblijf in België wordt gekenmerkt door een aaneenschakeling van veroordelingen, dit voor inbreuken op de drugswetgeving, verboden wapendracht en diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden. Daarnaast werd u ook meermaals veroordeeld door de politierechtbank. Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u telkens de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid enige (blijvende) inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). U verbleef in een Belgische gevangenis van 08.11.2020 tot 03.03.2021, van 30.12.2021 tot 22.01.2022 en sinds 25.01.2023 tot op heden. Volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 27.08.2026.

Hoewel u pas op 02.06.2014 in België aangekomen was, diende al op 21.12.2014 een PV opgesteld te worden wegens bezit verdovende middelen (PV-nummer: AN.60.LB.(...)/2014) en maakte u zich reeds in de periode van 23.05.2015 tot 25.08.2015 schuldig aan gebruik en aan, zij het in bescheiden mate, verkoop van cannabis. De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u voor dit laatste op 17.02.2016 bij verstek tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1000 euro. Op 22.06.2016 stelde u een beroep in tegen dit verstekvonnis. Het Hof achtte de feiten bewezen, doch stelde: "De feiten zijn uiteraard ernstig, dit gelet op het grote gevaar van drugs voor de volksgezondheid. Anderzijds was de beklaagde op het ogenblik van de feiten pas 18 jaar geworden en verkeerde hij in een bijzonder precarie toestand. Uit de behandeling op de terechtzitting en uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de beklaagde na de feiten werk trachtte te maken van zijn sociale re-integratie. Hij volgde lessen en wil via een opleiding aan het werk geraken. Hij is erin geslaagd zijn woonsituatie en financiële toestand te regulariseren en heeft goede vooruitzichten. In die omstandigheden zou een effectieve veroordeling van aard zijn om zijn toekomst te hypothekeren. Aan de beklaagde kan dan ook de gunst van de opschorting worden verleend en dit, gelet op de ernst van de feiten, gedurende een periode van 3 jaar."

U schatte deze gunst niet naar waarde en ondanks de "goede vooruitzichten" die u had, werd u voor het einde van de proeftermijn, namelijk op 14.04.2019, wederom in het bezit gevonden van cannabis. Een voorstel tot minnelijke schikking werd niet betaald en u ging niet in op de uitnodiging tot het volgen van een hulpverleningstraject. Daar u verstek liet gaan, kon de rechter u niet bevragen omtrent uw levenswijze en intenties. U werd op 02.03.2021 voor dit feit bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 600 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen).

In de periode tussen 20.10.2020 en 08.11.2020 maakte u zich wederom schuldig aan het verhandelen van drugs, ditmaal verkocht u naast cannabis ook cocaïne. "De feiten zijn ernstig. Beklaagde beoogde snel en makkelijk geld te verdienen. Hij hield daarbij geen rekening met de gezondheidsrisico's van verdovende middelen voor de individuele gebruikers en de schade die wordt toegebracht aan de samenleving. Op dit moment is beklaagde 23 jaar oud. Hij liep drie politieke veroordelingen op. Bij arrest van het Hof van beroep d.d. 22 december 2016 verkreeg hij de gunst van de opschorting voor een proeftermijn van 3 jaar, wegens een drugsmisdrijf. De staat van (wettelijke dan wel bijzondere) herhaling is niet voorhanden. Uit de informatie in het dossier en ter zitting is gebleken dat beklaagde:

- in het kader van gezinshereniging op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen, na een ruzie met zijn vader op straat is beland en het alleen moest beredderen, wat het motief van zijn drugshandel was,
- zijn middelbare school in Antwerpen heeft afgemaakt,
- in het verleden al diverse jaren via interimkantoren heeft gewerkt (o.a. in de haven bij B.(...) en K.(...)),
- graag een opleiding wil volgen en terug werk wil vinden.

Intussen is de relatie met zijn vader opnieuw hersteld en woont hij terug bij zijn vader.

Rekening houdend met de argumentatie van de verdediging en de neergelegde stukken, zal de rechtbank aan beklaagde nog een kans geven, onder de vorm van een gevangenisstraf en geldboete, beide gedeeltelijk met probatie-uitstel, zoals hierna bepaald. Een probatiebegeleiding zal beklaagde ondersteunen, om récidivé

te vermijden. Hij stemde hier op geïnformeerde wijze in ter zitting. De rechtbank bepaalt de maximumtermijn voor het uitstel, om het ontradend effect ervan te optimaliseren.”, aldus het vonnis d.d. 21.01.2021 waarin deze feiten bestraft worden met een gevangenisstraf van 16 maanden waarvan 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar en een geldboete van 8000 euro waarvan 7000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar.

Het verkopen van verdovende middelen is een ernstig feit. Het brengt schade toe aan de volksgezondheid omdat het op de markt brengen van deze drugs drugsverslaving in stand houdt en stimuleert. De verkoop van deze middelen brengt bovendien ook anderszins maatschappelijk onaanvaardbare gevolgen, onder meer het plegen van strafbare feiten teneinde de voor het gebruik benodigde gelden te verkrijgen of vergeldingsacties tussen verschillende dealers, met zich mee. U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het lucratief karakter van de verkoop van drugs, uw strafrechtelijk verleden en hang naar makkelijk geldgewin kan niet uitgesloten worden dat u in de toekomst opnieuw zou overgaan tot ernstige inbreuken op de drugswetgeving. Uit PV AN.55.LB.(...)/2023 d.d. 07.01.2023 blijkt trouwens dat u die dag alweer betrappt werd op bezit van een gebruikershoeveelheid cannabis (AN.60.LB.(...)/2023). Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat de pénitentiaire beampten toen u op 19.04.2023 door een terugkeerbegeleider werd gehoord in het kader van onderhavige procedure, opmerkten dat u onder invloed was van cannabis. Zij werden een cannabisgeur gewaar wanneer de celdeur opende en herkenden de lichamelijke kenmerken van een cannabisroes.

Bij een fouillering d.d. 10.08.2020 werd u in het bezit gevonden van een vouwmes. Het voorhanden hebben van een wapen kan niet getolereerd worden. U betaalde de u aangeboden minnelijke schikking niet (tijdig) en u werd op 23.02.2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboeten van 800 euro. Het probatie-uitstel verleend bij de veroordeling d.d. 21.01.2021 werd bij vonnis d.d. 03.10.2022 herroepen: "Uit het verslag van de probatiecommissie en de verslaggeving van het justitiehuis, blijkt (dat) betrokkene zijn voorwaarden niet naleefde. Hij bleek onbereikbaar te zijn. Zijn begeleiding blijkt een lege doos te zijn. Ondertussen werd hij opnieuw veroordeeld voor feiten gepleegd tijdens zijn proeftermijn, wat niet betwist (wordt) door zijn raadsman. De herroeping dringt zich op."

U maakte zich tijdens uw proeftermijn immers schuldig aan 9 feiten van diefstal met braak, 2 feiten van poging tot diefstal met braak, 10 feiten van diefstal en bendevorming in de periode van 26.05.2021 tot en met 28.12.2021. Het ging voornamelijk, doch zeker niet exclusief, om diefstallen van (dure) (elektrische) fietsen. Eénmaal werd zelfs gebruik gemaakt van geweld om een diefstal van een portefeuille te plegen. Het slachtoffer viel daarbij met zijn hoofd op de grond en was 5 dagen arbeidsongeschikt. Het Hof van Beroep veroordeelde u op 28.06.2023 voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 40 maanden en beval uw onmiddellijke aanhouding. Bij de strafbepaling werd o.a. rekening gehouden met uw persoonlijkheid; uw ongunstig strafverleden; de omstandigheden, de aard en de ernst van de bewezen verklaarde misdrijven die blijken geven van een criminele ingesteldheid en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen; de veelheid aan gepleegde feiten en het georganiseerd karakter ervan. Het voortdurend plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Fietsdiefstallen zijn bijzonder ergerlijk, zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. De door u gepleegde feiten getuigen van een verregaande normloosheid. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste praktische en financiële gevolgen die uw daden bij de slachtoffers veroorzaken, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Fietsdiefstal is een groot probleem voor fietsers. Het heeft een aanwijsbare negatieve invloed op het fietsgebruik, het fietsbezit, de kwaliteit van de fiets, de verkeersveiligheid en de veiligheidsbeleving. Daarmee is fietsdiefstal een aanzienlijke belemmering voor een verkeers- en vervoersbeleid dat het gebruik van de fiets op de korte afstand wil bevorderen. Angst voor fietsdiefstal is de meest genoemde reden voor automobilisten om op de korte afstand niet te fietsen.

Ook uw detentieparcours verloopt niet vlekkeloos. Tijdens uw detenties maakte u al meermaals het voorwerp uit van tuchtmaatregelen en dit voor een veelheid aan feiten zoals o.a. (verbale) agressie tegenover het personeel van de strafinstelling, het negeren van orders, het niet naleven van het huishoudelijk reglement, bezit verboden substantie, beledigen en bedreigen van het personeel, op heterdaad betrappt met doorgeefflint met mes, vernieling, helpen overklommen tijdens wandeling, roken met kruidige geur, bezit of handel in door de wet verboden voorwerpen/substanties en bezit/gebruik van technologische middelen die onrechtmatige communicatie met de buitenwereld mogelijk maken, opzettelijke aantasting van de fysieke integriteit van personen of de bedreiging daarmee, weerspanningheid, ...

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, 3 daarvan bij verstek (op 03.06.2019, 29.01.2020 en op 17.06.2020). Deze feiten zijn eveneens ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Op 26.10.2021 werd u door de politierechtbank tot een geldboete van 600 euro veroordeeld wegens het niet respecteren van

de Covid-maatregelen. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen en lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden.

Op 18.04.2023 maakte de politie van Antwerpen een overzicht over van de PV's die in uw naam opgesteld werden. Hoewel u pas sinds 02.06.2014 in België verblijft, gaat het maar liefst om 50 PV's (waarvan niet allé tot vervolging geleid hebben). Het moge duidelijk zijn dat u hardleers bent en dat u lak heeft aan de geldende regels, u heeft totaal geen respect voor de wetten van het gastland en maakte op relatief korte tijd al tai van onschuldige slachtoffers door uw drang naar makkelijk geldgewin en gebrek aan doorzettingsvermogen om iets te maken van uw leven. U kreeg nochtans al meerdere kansen om u te herpakken.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat u zo goed als sinds u in België aankwam, vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds meermaals veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgesloten worden. U kreeg reeds meerdere kansen om u te herpakken, maar legde die zonder meer naast u neer en er is geen enkele reden om aan te nemen dat u ditmaal wel tot het besef zou gekomen zijn dat uw gedrag niet door de beugel kan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 19.04.2023 werd u in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. De gevangenisdirectie wees de terugkeerbegeleider erop dat u een explosief karakter heeft en er werd aangeraden u te spreken aan uw celdeur (in aanwezigheid van 4 cipiers) in plaats van in het gewoonlijke gesprekslokaal.

Ten tijde van dit gesprek was u volgens de cipiers onder invloed van cannabis. U verkoos om de vragenlijst samen met een derde in te vullen.

Op 24.05.2023 maakte uw trajectbegeleider de ingevulde vragenlijst hoorrecht over, alsook volgende documenten: "Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor arbeiders van 05.08.2019 tot 04.11.2019" d.d. 05.08.2019 afgegeven door B.(...) I.(...) S.(...); overzicht van uw tewerkstellingen via uitzendkantoor (...) in 2017, 2018 en 2019. Op 01.09.2023 vroeg u een nieuw gesprek aan met een terugkeerbegeleider. Op 28.09.2023 werd u door de terugkeerbegeleider gesproken in de gevangenis te Beveren naar waar u inmiddels overgeplaatst werd. U verklaarde tijdens dit gesprek dat u geen vangnet heeft in Sierra Leone en dat u niet wenst terug te keren. U hoopte op nog een kans en stelde dat u uw best deed om uit de vicieuze cirkel waarin u zit te stappen. U wenste extra tijd om nog stukken voor te leggen en zei dat u de vragenlijst snel invulde en deze daarom opnieuw wenste in te vullen samen met uw advocaat. Tevens wees u de terugkeerbegeleider erop dat u een minderjarig kind heeft in België en dat u uw verantwoordelijkheid ten opzichte van uw kind wenst op te nemen en u een bijdrage wil leveren bij de opvoeding. Verdere gegevens zou u nog verschaffen in een volgend schrijven.

Op 23.09.2023 stuurde u de vragenlijst hoorrecht die uw trajectbegeleider op 24.05.2023 overgemaakt had nogmaals per post door, u voegde daarbij een aantal pagina's met toevoegingen toe.

Op 12.10.2023 werd uw advocaat per mail gevraagd om, indien u nog andere documenten wenste toe te voegen, deze ten laatste op 22.10.2023 over te maken. Tot op heden (28.11.2023) werden geen bijkomende documenten overgemaakt.

Uit de vragenlijst hoorrecht en de aanvullingen die u deed, blijkt dat u Nederlands, Engels, Frans en Nederlands kan spreken, verstaan, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2015 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocumenten; dat u een Belgische identiteitskaart (sic) heeft (rijksregister (...)), dat deze gestolen/verloren werd en een nieuwe aanvraag in uitvoering is ((...)); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Sierra Leone; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op een appartement te (...) maar dat u het huurcontract niet in uw bezit heeft; dat u niet gehuwd bent, noch een duurzame relatie heeft; dat u in België één minderjarige zoon (D.(...) E.(...), geboren op 27.02.2019) heeft met K.(...) G.(...) (Nigeriaanse, geboren op (...)), dat u uw zoon nog niet erkend heeft (lopende zaak Familie Rechtbank in opstart) en dat hij bij zijn moeder verblijft; dat u familie heeft in België: uw vader (K.(...) M.(...)), uw zus (K.(...) H.(...)) en uw neef; dat uw vader op hetzelfde adres als u woont ((...)); dat u geen familie heeft in uw herkomstland; dat u een diploma en een paar certificaten behaalde in België; dat u volgende opleidingen volgde in België: integratie, metaalbewerking, VGA, hogedrukreiniger, perslucht en dat u een certificaat heeft voor de laatste 4; dat u gewerkt heeft in België: 3,5 jaar interim opdrachten, vast contract bij (...) (zie bijgevoegd arbeidscontract en loonfiches); dat u niet gewerkt heeft in uw herkomstland; dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België. In antwoord op de vraag of er redenen bestaan waarom u niet naar Sierra Leone zou kunnen terugkeren, antwoordt u: "Ja. Ik heb geen

enkele familie of kennissen daar. Mijn familie en mijn kind zijn hier in België.” En: “Ja. Geen enkele familie/kennissen/banden. Familie en kind, toekomst ligt hier in België. ”

U verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België. U stelde wel een minderjarige zoon te hebben op het grondgebied. De moeder van uw zoon heet K.(...) G.(...), werd volgens u geboren op (...) en zou van Nigeriaanse origine zijn. U gaf aan dat uw zoon E.(...) D.(...) heet, dat hij geboren werd op 27.02.2019 en dat u hem nog niet erkend heeft maar dat een procedure opgestart werd bij de Familierechtbank. U legde zelf geen enkel ondersteunend document voor. U verwijst in het formulier hoorrecht naar de aanwezigheid van uw zoon in België als één van de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Sierra Leone.

Uit nazicht van de registers blijkt dat uw verklaring betrekking heeft op K.(...) G.(...) (geboren op (...) te (...), Nigeriaanse nationaliteit, geen recht op verblijf). Mevrouw heeft volgens de registers inderdaad een zoon: K.(...) E.(...) K.(...) L.(...) (geboren op (...) te (...)).

Uit het administratief dossier van mevrouw K.(...) (...) blijkt dat mevrouw een procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap opstartte omdat u weigerde vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van haar kind.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die mevrouw op 27.04.2020 ingediend heeft, schrijft haar advocaat: “Zij vormde een koppel met de heer B.(...) K.(...). Uit deze relatie is haar zoontje geboren, E.(...) K.(...) L.(...), geboren op (...) te (...). Gezien de heer K.(...) B.(...) weigert vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van zijn zoon, startte verzoekster een procedure tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap.” Uit de dagvaarding die mevrouw bij de aanvraag voorlegde, blijkt: “Verzoekster wenst dat via DNA-onderzoek het vaderschap wordt vastgesteld en vraagt dat hiervoor een deskundige wordt aangesteld. Partijen hadden een relatie maar hebben nooit samengewoond. De Jeugdrechtsbank (AR 19/(...)/B) kwam tussen. De heer K.(...) B.(...) werd hierin betrokken, doch gaf aan zijn verantwoordelijkheid niet vrijwillig te willen opnemen m.b.t. het kind E.(...). Verzoekster heeft geen enkel contact meer met tegenpartij. Verzoekster werd bijgevolg genooddaakt huidige procedure op te starten. [...] Gedaagde levert geen enkele bijdrage in natura. Hij dient bijgevolg een financiële bijdrage te leveren.”

Op 07.01.2022 had mevrouw K.(...) een intakegesprek met een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken. Mevrouw gaf tijdens dit gesprek aan dat u de vader bent van haar zoon en dat zij een rechtszaak aanspande omdat u uw zoon niet wilde erkennen omdat u dan alimentatie zou moeten betalen. Mevrouw gaf aan al meer dan een jaar geen contact meer met u te hebben. Tijdens een opvolgesprek met de ICAM-coach op 03.02.2022 vertelde mevrouw dat u uw zoon dan toch zou willen erkennen en dat u in de gevangenis verbleef.

Uit het rijksregister van K.(...) E.(...) K.(...) L.(...) kan afgeleid worden dat de procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap inmiddels afgerond is en dat u weldegelijk zijn biologische vader bent, het vonnis ging in kracht van gewijsde op 18.07.2023. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet in het bezit van voormeld vonnis.

Uit wat vooraf gaat kan afgeleid worden dat u nooit met de moeder van uw kind samengewoond heeft en dat jullie lange tijd geen contact hadden. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind echter niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Zoals supra vermeld weigerde u vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van uw zoon waardoor diens moeder zich genooddaakt zag een procedure tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap op te starten. Uit de dagvaarding blijkt dat u geen contact onderhoudt, geen enkele bijdrage in natura levert en dat de moeder een onderhoudsbijdrage van 150 euro verzocht.

U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat het contact hersteld is en u inmiddels onderhoudsgeld betaalt, noch legt u stukken voor waaruit blijkt dat u (inmiddels) inspanningen leverde om een affectieve relatie met uw zoon, die inmiddels bijna 5 jaar oud is, op te beginnen bouwen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u tijdens geen enkele van uw detenties bezoek ontving van mevrouw K.(...) en/of uw biologische zoon. Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat er heden sprake is van een standvastige relatie tussen u en K.(...) E.(...) K.(...) L.(...). Er kan opgemerkt worden dat u, indien u uw verantwoordelijkheid in de toekomst dan toch wenst op te nemen, ook vanuit het buitenland financiële steun zou kunnen geven. Dat het opbouwen van een affectieve relatie niet evident zal zijn wanneer jullie niet in eenzelfde land verblijven, is louter aan uw eigen misdadig gedrag te wijten. Gezien uw zoon nooit met u samengewoond heeft en er geen sprake is van intens contact tussen jullie, is het zeer onwaarschijnlijk dat uw verwijdering een zware impact zou hebben op hem. Zijn moeder is al sinds zijn geboorte de primaire zorgdrager en zij lijkt daarbij geen enkele steun van u gehad te hebben.

U verwijst daarnaast naar de aanwezigheid van uw vader, uw zus en uw neef in België. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij u tot op heden (28.11.2023) nog niet opzochten in de gevangenis. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broer en zus valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier en uit de door u voorgelegde documenten blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een

relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en één van de vermelde familieleden. Uit de omstandigheid dat u na uw vrijstelling uit de gevangenis mogelijks bij uw vader zou kunnen gaan wonen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader worden afgeleid. Bovendien kunnen uw familieleden u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen (zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit) en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat uw contact met hen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen. Uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Dat u reeds ruim 9 jaar in België verblijft, betekent niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Op 02.06.2014 bent u op 17-jarige leeftijd in België aangekomen in het kader van een gezinshereniging met uw vader. Inmiddels bent u 26 jaar oud. Zoals supra uitgebreid uiteengezet, maakte u zich al snel na uw aankomst in België schuldig aan tal van overtredingen en wanbedrijven. De politie stelde sinds uw aankomst een vijftigtal PV's op uw naam op. U werd meermaals veroordeeld en verbleef in een Belgische gevangenis van 08.11.2020 tot 03.03.2021, van 30.12.2021 tot 22.11.2022 en van 25.01.2023 tot heden. Volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 27.08.2026.

Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met eventuele vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier (even) naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België en dat u bereid zou zijn in de toekomst opnieuw te gaan werken, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het ging voornamelijk om vrij korte tewerkstellingen in interim verband en sinds 03.07.2020 heeft u geen legale arbeid meer verricht. Er zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op normaal werkverleden. In plaats van te werken opteerde u er uiteindelijk voor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.

Hoewel u zelf aangeeft geen familie, kennissen of banden meer te hebben in/met Sierra Leone, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit meer zou hebben met dat land. U hebt er tot uw 17e gewoond waardoor aangenomen kan worden dat u vertrouwd bent met de cultuur, taal en gewoonten. Uit uw visumaanvraag blijkt dat uw moeder overleden is op 14.12.2012, maar dat betekent niet dat u geen andere familie of vrienden meer zou hebben waarbij u tijdelijk terecht zou kunnen. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Sierra Leone wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Uw gedragingen zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van allé door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 24.2, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 44bis, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het Europees beginsel van vrij verkeer. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2: De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk in de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Art. 44 bis van de Vreemdelingenwet geeft uitvoering aan het artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 28.3 bepaalt van hoger vermelde richtlijn bepaald: "Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven (...)"

Verwerende partij ent haar beslissing op artikel 44bis §1 Vw.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval. afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.

Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C-373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)

Verzoeker stelt dat hij geen actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die een beroep op de openbare orde uit artikel 44bis §1 Verblijfswet rechtvaardigt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering vereist vooreerst en voornaamst een interne wettigheid. Een deugdelijk gemotiveerde beslissing kan niet, al dan niet bewust, gesteund gaan op een verkeerde rechtsgrond. De situatie van de rechtsonderhorige wordt dan immers niet correct gekwalificeerd wat maakt dat de beslissing ab initio met de nietigheid is behept.

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, of de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.(...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maai 2011, C-372/09 en C-373/09, Pefiarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant. '

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite, minstens onvolledig aangezien er onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn belangen als vader minstens dat deze belangen in een totaal verkeer daglicht worden gehouden door DVZ en niet stroken met de waarheid/werkelijkheid.

Verzoeker heeft ofwel steeds legaal gewerkt tijdens zijn verblijf op Belgisch grondgebied dan wel was hij ingeschreven bij de VDAB met oog op sollicitaties en tewerkstelling (stukken 3 tem 6).

Verzoeker heeft ook in de gevangenis gewerkt aan zijn rehabilitatie in de maatschappij.

Hij is lid van de Belgische maatschappij, hij heeft in ons land zijn volledig sociaal en gezinsleven uitgebouwd. Een ongerechtvaardigde inbreuk op het artikel 8 EVRM en het artikel 9 van het internationaal verdrag betreffende de rechten van het kind kan aannemelijk gemaakt worden nu de bestreden beslissing faalt naar recht en geen correcte toepassing reflecteert van de vigerende wetgeving.

DVZ meent een brede inschatting te mogen maken mbt de procedure vaststelling vaderschap en de affectieve en financiële banden met zijn zoon.

Deze belangen van verzoeker worden echter in een totaal verkeer daglicht gehouden en stroken niet met de waarheid/werkelijkheid.

Een jong kind heeft zijn vader fysiek nodig bij zich in de buurt, dit staat buiten kijf.

Dat zijn zoon wel in staat zal zijn om zonder fysiek contact met zijn vader te leven of dat het contact kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen is larie.

Dit is een proportionaliteitstoetsing die in casu niet op zijn plaats is.

Artikel 8 EVRM en artikel 9 IVRK werden geschonden omdat de bestreden beslissing a priori de legaliteitstoetsing, de inperking moet bij wet zijn voorzien en toegepast worden conform de wet, niet doorstaat.

Het enige middel is gegrond."

Verzoeker kondigt in zijn verzoekschrift een reeks bewijsstukken aan betreffende zijn tewerkstelling, zijn activiteiten in de gevangenis en een getuigenis, maar deze werden niet bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 24.2, 41 en 47 en 51 van het Handvest, van het Europees beginsel van vrij verkeer en van het legaliteits- en evenredigheidsbeginsel aangezien verzoeker deze bepalingen en beginselen vermeldt, maar verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3. Het legaliteitsbeginsel houdt in dat het overheidsoptreden steeds gestoeld moet zijn op en in overeenstemming moet zijn met de wet.

3.4. Het evenredigheidsbeginsel mag geschonden worden genoemd wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldig handelende overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (cf. RvS 16 maart 2021, nr. 250.111).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 44*bis*, §1. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, (...) te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 11 april 2014 een visum gezinshereniging werd afgeleverd om zijn Belgische vader te vervoegen. Hij werd op 23 augustus 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart, waarvan de geldigheidsduur naderhand werd verlengd. Het administratief dossier bevat een overzicht van 50 processen-verbaal die jegens verzoeker werden opgesteld tussen december 2014 en januari 2023, wegens allerlei strafrechtelijke inbreuken en een overzicht van een veelvoud aan tuchtmaatregelen waaraan hij tijdens zijn periodes van detentie werd onderworpen. Verzoeker liep tussen 2016 en 2023 vijf zware correctionele veroordelingen op wegens drugsfeiten, verboden wapendracht en diefstallen. Tijdens zijn verblijf in de gevangenis van Antwerpen werd hij op 19 april 2023 op de hoogte gebracht van het voornemen van de gemachtigde van de staatssecretaris om een einde te stellen aan zijn verblijf en werd hem een vragenlijst ‘hoorrecht’ overhandigd die door verzoeker werd ingevuld. Er werd door verzoeker een arbeidsovereenkomst bij B.(...) N.V. te Olen en overzichten van interimarbeid overgemaakt. Op 28 september 2023 had een opvolgesprek plaats met een terugkeerbegeleider in de penitentiaire inrichting van Beveren. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 november 2023 een beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 44*bis*, §1, van de vreemdelingenwet.

3.11. Hoewel de referentiepersoon *in casu* een statische Belg betreft, zodat verzoekers situatie niet zonder meer onder de Unierechtelijke regels inzake vrij verkeer kan worden ondergebracht, is artikel 44*bis*, §1, van de vreemdelingenwet in de eerste plaats bedoeld om sommige bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) naar behoren om te zetten. Artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet werd laatst ‘hersteld’ door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S. 19 april 2017). In de parlementaire voorbereidingen van deze wet wordt voor de interpretatie van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” teruggesproken naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ): “(...) Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23). Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C- 304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48- 49), zoals verzoeker.

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige

bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing, die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het komt aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

3.12. In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat, eerst en vooral een overzicht geboden van zijn gerechtelijke antecedenten:

“Op 17.02.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Op 22.06.2016 stelde u een hoger beroep in tegen deze veroordeling. Na nieuw onderzoek door het Hof was uw schuld aan de u ten laste gelegde feiten, namelijk cannabis in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift (feiten gepleegd tussen 23.05.2015 en 25.08.2015) bewezen gebleven. Op 22.12.2016 gelastte het Hof van Beroep te Antwerpen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende 3 jaar.

Op 07.11.2020 werd u aangehouden en op 08.11.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen opgesloten uit hoofde van inbreuk op de drugswetgeving.

Op 21.01.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 16 maanden waarvan 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 8000 euro waarvan 7000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig maakte aan cocaïne en cannabis verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben (feit gepleegd tussen 20.10.2020 en 08.11.2020, meermaals, op niet nader te bepalen data).

Op 02.03.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 600 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een pénitentiaire instelling, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 14.04.2019).

Op 03.03.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 28.12.2021 werd u aangehouden en op 30.12.2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoorming. 1 7.926.940

Op 23.02.2022 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 27.10.2021) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan een scherp, snijdend of stomp voorwerp of stof te hebben gedragen of vervoerd, dat niet als wapen was ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk was dat degene die het droeg of vervoerde, het wenste te gebruiken voor het

toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, met name een zakmes en een vouwmes (feit gepleegd op 10.08.2020).

Op 03.10.2022 werd het probatieuitsel u verleend bij uw veroordeling d.d. 21.01.2021 herroepen door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (ten uitvoer gebracht op 27.01.2023). U had uw voorwaarden immers niet nageleefd en u werd opnieuw veroordeeld voor feiten gepleegd tijdens uw proeftermijn.

Op 22.11.2022 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 30.12.2021 bij vonnis van de Kamer van Inbeschuldigingstelling opgeheven.

Op 19.01.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Op 25.01.2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van de verstekveroordeling met onmiddellijke aanhouding d.d. 19.01.2023. U tekende diezelfde dag nog verzet aan tegen deze veroordeling. Op 02.03.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en werd uw onmiddellijke aanhouding gelast. Op 15.03.2023 tekende u beroep aan tegen dit vonnis.

Op 28.06.2023 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 19.01.2023) in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding en werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht (feit gepleegd op 15.08.2021); aan diefstal door middel van braak (9 feiten gepleegd tussen 18.11.2021 en 28.12.2021); aan poging tot diefstal door middel van braak (2 feiten gepleegd op 27 en 28.12.2021); aan diefstal (10 feiten gepleegd tussen 15.10.2021 en 28.12.2021); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar of een langere termijn (in de periode van 18.11.2021 tot en met 28.12.2021) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (in de periode van 26.05.2021 tot en met 28.12.2021)."

Vervolgens wordt uitgebreid toegelicht waarom van zijn persoonlijk gedrag een voldoende ernstige en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat:

"Uw verblijf in België wordt gekenmerkt door een aaneenschakeling van veroordelingen, dit voor inbreuken op de drugswetgeving, verboden wapendracht en diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden. Daarnaast werd u ook meermaals veroordeeld door de politierechtbank. Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u telkens de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid enige (blijvende) inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). U verbleef in een Belgische gevangenis van 08.11.2020 tot 03.03.2021, van 30.12.2021 tot 22.01.2022 en sinds 25.01.2023 tot op heden. Volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 27.08.2026.

Hoewel u pas op 02.06.2014 in België aangekomen was, diende al op 21.12.2014 een PV opgesteld te worden wegens bezit verdovende middelen (PV-nummer: AN.60.LB.(...)/2014) en maakte u zich reeds in de periode van 23.05.2015 tot 25.08.2015 schuldig aan gebruik en aan, zij het in bescheiden mate, verkoop van cannabis. De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u voor dit laatste op 17.02.2016 bij verstek tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1000 euro. Op 22.06.2016 stelde u een beroep in tegen dit verstekvonnis. Het Hof achtte de feiten bewezen, doch stelde: "De feiten zijn uiteraard ernstig, dit gelet op het grote gevaar van drugs voor de volksgezondheid. Anderzijds was de beklaagde op het ogenblik van de feiten pas 18 jaar geworden en verkeerde hij in een bijzonder precaire toestand. Uit de behandeling op de terechtzitting en uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de beklaagde na de feiten werk trachtte te maken van zijn sociale re-integratie. Hij volgde lessen en wil via een opleiding aan het werk geraken. Hij is erin geslaagd zijn woonsituatie en financiële toestand te regulariseren en heeft goede vooruitzichten. In die omstandigheden zou een effectieve veroordeling van aard zijn om zijn toekomst te hypothekeren. Aan de beklaagde kan dan ook de gunst van de opschorting worden verleend en dit, gelet op de ernst van de feiten, gedurende een periode van 3 jaar."

U schatte deze gunst niet naar waarde en ondanks de "goede vooruitzichten" die u had, werd u voor het einde van de proeftermijn, namelijk op 14.04.2019, wederom in het bezit gevonden van cannabis. Een voorstel tot minnelijke schikking werd niet betaald en u ging niet in op de uitnodiging tot het volgen van een hulpverleningstraject. Daar u verstek liet gaan, kon de rechter u niet bevragen omtrent uw levenswijze en intenties. U werd op 02.03.2021 voor dit feit bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 600 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen).

In de periode tussen 20.10.2020 en 08.11.2020 maakte u zich wederom schuldig aan het verhandelen van drugs, ditmaal verkocht u naast cannabis ook cocaïne. "De feiten zijn ernstig. Beklaagde beoogde snel en makkelijk geld te verdienen. Hij hield daarbij geen rekening met de gezondheidsrisico's van verdovende

middelen voor de individuele gebruikers en de schade die wordt toegebracht aan de samenleving. Op dit moment is beklaagde 23 jaar oud. Hij liep drie politieke veroordelingen op. Bij arrest van het hof van beroep d.d. 22 december 2016 verkreeg hij de gunst van de opschorting voor een proeftermijn van 3 jaar, wegens een drugsmisdrijf. De staat van (wettelijke dan wel bijzondere) herhaling is niet voorhanden. Uit de informatie in het dossier en ter zitting is gebleken dat beklaagde:

- in het kader van gezinshereniging op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen, na een ruzie met zijn vader op straat is beland en het alleen moest beredderen, wat het motief van zijn drugshandel was,
- zijn middelbare school in Antwerpen heeft afgemaakt,
- in het verleden al diverse jaren via interimkantoren heeft gewerkt (o.a. in de haven bij B(...) en K(...)),
- graag een opleiding wil volgen en terug werk wil vinden.

Intussen is de relatie met zijn vader opnieuw hersteld en woont hij terug bij zijn vader.

Rekening houdend met de argumentatie van de verdediging en de neergelegde stukken, zal de rechtbank aan beklaagde nog een kans geven, onder de vorm van een gevangenisstraf en geldboete, beide gedeeltelijk met probatie-uitstel, zoals hierna bepaald. Een probatiebegeleiding zal beklaagde ondersteunen, om récidivé te vermijden. Hij stemde hier op geïnformeerde wijze in ter zitting. De rechtbank bepaalt de maximumtermijn voor het uitstel, om het ontradend effect ervan te optimaliseren.", aldus het vonnis d.d. 21.01.2021 waarin deze feiten bestraft worden met een gevangenisstraf van 16 maanden waarvan 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar en een geldboete van 8000 euro waarvan 7000 euro met uitstel voor een termijn van 3 jaar.

Het verkopen van verdovende middelen is een ernstig feit. Het brengt schade toe aan de volksgezondheid omdat het op de markt brengen van deze drugs drugsverslaving in stand houdt en stimuleert. De verkoop van deze middelen brengt bovendien ook anderszins maatschappelijk onaanvaardbare gevolgen, onder meer het plegen van strafbare feiten teneinde de voor het gebruik benötigde gelden te verkrijgen of vergeldingsacties tussen verschillende dealers, met zich mee. U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Gelet op het lucratief karakter van de verkoop van drugs, uw strafrechtelijk verleden en hang naar makkelijk geldgewin kan niet uitgesloten worden dat u in de toekomst opnieuw zou overgaan tot ernstige inbreuken op de drugswetgeving. Uit PV AN.55.LB.(...)/2023 d.d. 07.01.2023 blijkt trouwens dat u die dag alweer betrap werd op bezit van een gebruikershoeveelheid cannabis (AN.60.LB.(...)/2023). Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat de pénitentiaire beambten toen u op 19.04.2023 door een terugkeerbegeleider werd gehoord in het kader van onderhavige procedure, opmerkten dat u onder invloed was van cannabis. Zij werden een cannabisgeur gewaar wanneer de celdeur opende en herkenden de lichamelijke kenmerken van een cannabisroes.

Bij een fouillering d.d. 10.08.2020 werd u in het bezit gevonden van een vouwmes. Het voorhanden hebben van een wapen kan niet getolereerd worden. U betaalde de u aangeboden minnelijke schikking niet (tijdig) en u werd op 23.02.2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboeten van 800 euro. Het probatie-uitstel verleend bij de veroordeling d.d. 21.01.2021 werd bij vonnis d.d. 03.10.2022 herroepen: "Uit het verslag van de probatiecommissie en de verslaggeving van het justitiehuis, blijkt (dat) betrokkene zijn voorwaarden niet naleefde. Hij bleek onbereikbaar te zijn. Zijn begeleiding blijkt een lege doos te zijn. Ondertussen werd hij opnieuw veroordeeld voor feiten gepleegd tijdens zijn proeftermijn, wat niet betwist (wordt) door zijn raadsman. De herroeping dringt zich op."

U maakte zich tijdens uw proeftermijn immers schuldig aan 9 feiten van diefstal met braak, 2 feiten van poging tot diefstal met braak, 10 feiten van diefstal en bendevorming in de periode van 26.05.2021 tot en met 28.12.2021. Het ging voornamelijk, doch zeker niet exclusief, om diefstallen van (dure) (elektrische) fietsen. Eénmaal werd zelfs gebruik gemaakt van geweld om een diefstal van een portefeuille te plegen. Het slachtoffer viel daarbij met zijn hoofd op de grond en was 5 dagen arbeidsongeschikt. Het Hof van Beroep veroordeelde u op 28.06.2023 voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 40 maanden en beval uw onmiddellijke aanhouding. Bij de strafbepaling werd o.a. rekening gehouden met uw persoonlijkheid; uw ongunstig strafverleden; de omstandigheden, de aard en de ernst van de bewezen verklaarde misdrijven die blijf geven van een criminele ingesteldheid en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen; de veelheid aan gepleegde feiten en het georganiseerd karakter ervan. Het voortdurend plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Fietsdiefstallen zijn bijzonder ergerlijk, zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. De door u gepleegde feiten getuigen van een verregaande normloosheid. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste praktische en financiële gevolgen die uw daden bij de slachtoffers veroorzaken, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Fietsdiefstal is een groot probleem voor fietsers. Het heeft een aanwijsbare negatieve invloed op het fietsgebruik, het fietsbezit, de kwaliteit van de fiets, de verkeersveiligheid en de veiligheidsbeleving. Daarmee is fietsdiefstal een aanzienlijke belemmering voor een verkeers- en vervoersbeleid dat het gebruik van de fiets op de korte afstand wil bevorderen. Angst voor fietsdiefstal is de meest genoemde reden voor automobilisten om op de korte afstand niet te fietsen.

Ook uw detentieparcours verloopt niet vlekkeloos. Tijdens uw detenties maakte u al meermaals het voorwerp uit van tuchtmaatregelen en dit voor een veelheid aan feiten zoals o.a. (verbale) agressie tegenover het personeel van de strafinstelling, het negeren van orders, het niet naleven van het huishoudelijk reglement, bezit verboden substantie, beledigen en bedreigen van het personeel, op heterdaad betrapt met doorgeefflint met mes, vernieling, helpen overklommen tijdens wandeling, roken met kruidige geur, bezit of handel in door de wet verboden voorwerpen/substanties en bezit/gebruik van technologische middelen die onrechtmatige communicatie met de buitenwereld mogelijk maken, opzettelijke aantasting van de fysieke integriteit van personen of de bedreiging daarmee, weerspanningheid, ...

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, 3 daarvan bij verstek (op 03.06.2019, 29.01.2020 en op 17.06.2020). Deze feiten zijn eveneens ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Op 26.10.2021 werd u door de politierechtbank tot een geldboete van 600 euro veroordeeld wegens het niet respecteren van de Covid-maatregelen. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen en lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden.

Op 18.04.2023 maakte de politie van Antwerpen een overzicht over van de PV's die in uw naam opgesteld werden. Hoewel u pas sinds 02.06.2014 in België verblijft, gaat het maar liefst om 50 PV's (waarvan niet allé tot vervolging geleid hebben). Het moge duidelijk zijn dat u hardleers bent en dat u lak heeft aan de geldende regels, u heeft totaal geen respect voor de wetten van het gastland en maakte op relatief korte tijd al tal van onschuldige slachtoffers door uw drang naar makkelijk geldgewin en gebrek aan doorzettingsvermogen om iets te maken van uw leven. U kreeg nochtans al meerdere kansen om u te herpakken.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat u zo goed als sinds u in België aankwam, vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds meermaals veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgesloten worden. U kreeg reeds meerdere kansen om u te herpakken, maar legde die zonder meer naast u neer en er is geen enkele reden om aan te nemen dat u ditmaal wel tot het besef zou gekomen zijn dat uw gedrag niet door de beugel kan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

3.13. In zijn middel houdt verzoeker een theoretisch betoog en poneert hij dat hij geen actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die een beroep op de beëindigingsgrond uit artikel 44bis, §1, van de vreemdelingenwet rechtvaardigt.

Nochtans betwist, noch weerlegt verzoeker de vaststellingen betreffende zijn zwaar beladen crimineel parcours en toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door uit verzoekers gedragingen "een gebrek aan normbesef, een oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden" af te leiden. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan "(h)et risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, (...) niet uitgesloten worden", waardoor er "een ernstig, reëel en actueel gevaar (...) voor de samenleving (bestaat) en (...) er redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen". De loutere bewering van verzoeker dat hij geen actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, doet dan ook geen afbreuk aan de uitgebreide en pertinente motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.14. Waar verzoeker aangeeft dat hij steeds legaal zou hebben gewerkt tijdens zijn verblijf in België en hij in de gevangenis zou hebben gewerkt aan zijn re-integratie en een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd en dat de beslissing een ongerechtvaardigde inbreuk zou uitmaken op artikel 8 van het EVRM, dient te worden gewezen op de overwegingen uit de bestreden beslissing waarin het volgende wordt gesteld:

"Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die

bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Dat u reeds ruim 9 jaar in België verblijft, betekent niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Op 02.06.2014 bent u op 17-jarige leeftijd in België aangekomen in het kader van een gezinshereniging met uw vader. Inmiddels bent u 26 jaar oud. Zoals supra uitgebreid uiteengezet, maakte u zich al snel na uw aankomst in België schuldig aan tal van overtredingen en wanbedrijven. De politie stelde sinds uw aankomst een vijftigtal PV's op uw naam op. U werd meermaals veroordeeld en verbleef in een Belgische gevangenis van 08.11.2020 tot 03.03.2021, van 30.12.2021 tot 22.11.2022 en van 25.01.2023 tot heden. Volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 27.08.2026.

Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met eventuele vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier (even) naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid. Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België en dat u bereid zou zijn in de toekomst opnieuw te gaan werken, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het ging voornamelijk om vrij korte tewerkstellingen in interim verband en sinds 03.07.2020 heeft u geen legale arbeid meer verricht. Er zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op normaal werkverleden. In plaats van te werken opteerde u er uiteindelijk voor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.

(...)

Uw gedragingen zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

3.15. Verzoeker stelt ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn belangen als vader. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip

privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.16. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon wordt in beginsel vermoed. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nooit effectief heeft samengewoond met zijn kind, zodat het vermoeden *in casu* niet door de feiten wordt bevestigd. De Raad stipt hierbij aan dat het bestaan van een loutere bloedband uiteraard niet volstaat. Een beschermenswaardig gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen kan echter worden verondersteld indien er, ook al is er geen samenwonen, regelmatige contacten zijn geweest en er geen aanwijzingen zijn dat de banden werden verbroken (cf. EHRM 21 juni 1988 Berrehab t. Nederland, nr. 10730/84, §§ 20 en 21). *In casu* ontbreekt echter niet enkel het daadwerkelijke samenwonen, maar ontbreken ook aanwijzingen dat er affectieve en/of financiële bindingen zouden bestaan tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon.

Uit het administratief dossier kan enkel worden opgemaakt dat verzoeker zich verzette tegen de vaststelling van zijn vaderschap en dat deze middels het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 3 mei 2023 diende te worden vastgesteld. Het is overigens tekenend, zoals de verwerende partij schetst in haar nota met opmerkingen, dat verzoeker zelfs de naam van zijn zoon niet scheen te kennen. Tevens blijkt dat verzoekers ex-partner, de moeder van zijn kind, een procedure diende op te starten bij de familierechtbank omdat verzoeker weigerde vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van hun kind. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat hij na deze procedure voor de familierechtbank onderhoudsgeld is beginnen betalen of enige stappen heeft ondernomen om een affectieve of financiële band met zijn zoon op te bouwen. Verzoeker slaagt er dus niet in om in zijn hoofd een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De Raad merkt op dat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM en de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker en zijn gezin slechts vereist is indien er sprake van een beschermenswaardig wat te dezen niet het geval is (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

Ten overvloede brengt de Raad in herinnering dat betreffende verzoekers gezinsleven en de elementen uit artikel 44bis, §4, van de vreemdelingenwet (verblijfsduur leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en bindingen heeft met het land van oorsprong) in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Op 19.04.2023 werd u in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. De gevangenisdirectie wees de terugkeerbegeleider erop dat u een explosief karakter heeft en er werd aangeraden u te spreken aan uw celdeur (in aanwezigheid van 4 cipiers) in plaats van in het gewoonlijke gesprekslokaal.

Ten tijde van dit gesprek was u volgens de cipiers onder invloed van cannabis. U verkoos om de vragenlijst samen met een derde in te vullen.

Op 24.05.2023 maakte uw trajectbegeleider de ingevulde vragenlijst hoorrecht over, alsook volgende documenten: “Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor arbeiders van 05.08.2019 tot 04.11.2019” d.d. 05.08.2019 afgegeven door B.(...) I.(...) S.(...); overzicht van uw tewerkstellingen via uitzendkantoor (...) in 2017, 2018 en 2019. Op 01.09.2023 vroeg u een nieuw gesprek aan met een terugkeerbegeleider. Op 28.09.2023 werd u door de terugkeerbegeleider gesproken in de gevangenis te Beveren naar waar u inmiddels overgeplaatst werd. U verklaarde tijdens dit gesprek dat u geen vangnet heeft in Sierra Leone en dat u niet wenst terug te keren. U hoopte op nog een kans en stelde dat u uw best deed om uit de vicieuze cirkel waarin u zit te stappen. U wenste extra tijd om nog stukken voor te leggen en zei dat u de vragenlijst snel invulde en deze daarom opnieuw wenste in te vullen samen met uw advocaat. Tevens wees u de terugkeerbegeleider erop dat u een minderjarig kind heeft in België en dat u uw verantwoordelijkheid ten opzichte van uw kind wenst op te nemen en u een bijdrage wil leveren bij de opvoeding. Verdere gegevens zou u nog verschaffen in een volgend schrijven.

Op 23.09.2023 stuurde u de vragenlijst hoorrecht die uw trajectbegeleider op 24.05.2023 overgemaakt had nogmaals per post door, u voegde daarbij een aantal pagina's met toevoegingen toe.

Op 12.10.2023 werd uw advocaat per mail gevraagd om, indien u nog andere documenten wenste toe te voegen, deze ten laatste op 22.10.2023 over te maken. Tot op heden (28.11.2023) werden geen bijkomende documenten overgemaakt.

Uit de vragenlijst hoorrecht en de aanvullingen die u deed, blijkt dat u Nederlands, Engels, Frans en Nederlands kan spreken, verstaan, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2015 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocumenten; dat u een Belgische identiteitskaart (sic) heeft (rijksregister (...)), dat deze gestolen/verloren werd en een nieuwe aanvraag in uitvoering is (...); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Sierra Leone; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op een appartement te (...) maar dat u het huurcontract niet in uw bezit heeft; dat u niet gehuwd bent, noch een duurzame relatie heeft; dat u in België één minderjarige zoon (D.(...) E.(...), geboren op 27.02.2019) heeft met K.(...) G.(...) (Nigeriaanse, geboren op (...)), dat u uw zoon nog niet erkend heeft (lopende zaak Familie Rechtbank in opstart) en dat hij bij zijn moeder verblijft; dat u familie heeft in België: uw vader (K.(...) M.(...)), uw zus (K.(...) H.(...)) en uw neef; dat uw vader op hetzelfde adres als u woont (...); dat u geen familie heeft in uw herkomstland; dat u een diploma en een paar certificaten behaalde in België; dat u volgende opleidingen volgde in België: integratie, metaalbewerking, VGA, hogedrukreiniger, perslucht en dat u een certificaat heeft voor de laatste 4; dat u gewerkt heeft in België: 3,5 jaar interim opdrachten, vast contract bij (...) (zie bijgevoegd arbeidscontract en loonfiches); dat u niet gewerkt heeft in uw herkomstland; dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België. In antwoord op de vraag of er redenen bestaan waarom u niet naar Sierra Leone zou kunnen terugkeren, antwoordt u: "Ja. Ik heb geen enkele familie of kennissen daar. Mijn familie en mijn kind zijn hier in België." En: "Ja. Geen enkele familie/kennissen/banden. Familie en kind, toekomst ligt hier in België. "

U verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België. U stelde wel een minderjarige zoon te hebben op het grondgebied. De moeder van uw zoon heet K.(...) G.(...), werd volgens u geboren op (...) en zou van Nigeriaanse origine zijn. U gaf aan dat uw zoon E.(...) D.(...) heet, dat hij geboren werd op 27.02.2019 en dat u hem nog niet erkend heeft maar dat een procedure opgestart werd bij de Familierechtbank. U legde zelf geen enkel ondersteunend document voor. U verwijst in het formulier hoorrecht naar de aanwezigheid van uw zoon in België als één van de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Sierra Leone.

Uit nazicht van de registers blijkt dat uw verklaring betrekking heeft op K.(...) G.(...) (geboren op (...) te (...), Nigeriaanse nationaliteit, geen recht op verblijf). Mevrouw heeft volgens de registers inderdaad een zoon: K.(...) E.(...) K.(...) L.(...) (geboren op (...) te (...)).

Uit het administratief dossier van mevrouw K.(...) (...) blijkt dat mevrouw een procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap opstartte omdat u weigerde vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van haar kind.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die mevrouw op 27.04.2020 ingediend heeft, schrijft haar advocaat: "Zij vormde een koppel met de heer B.(...) K.(...). Uit deze relatie is haar zoontje geboren, E.(...) K.(...) L.(...), geboren op (...) te (...). Gezien de heer K.(...) B.(...) weigert vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van zijn zoon, startte verzoekster een procedure tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap." Uit de dagvaarding die mevrouw bij de aanvraag voorlegde, blijkt: "Verzoekster wenst dat via DNA-onderzoek het vaderschap wordt vastgesteld en vraagt dat hiervoor een deskundige wordt aangesteld. Partijen hadden een relatie maar hebben nooit samengewoond. De Jeugdrechtbank (AR 19/(...)/B) kwam tussen. De heer K.(...) B.(...) werd hierin betrokken, doch gaf aan zijn verantwoordelijkheid niet vrijwillig te willen opnemen m.b.t. het kind E.(...). Verzoekster heeft geen enkel contact meer met tegenpartij. Verzoekster werd bijgevolg genoodzaakt huidige procedure op te starten. [...] Gedaagde levert geen enkele bijdrage in natura. Hij dient bijgevolg een financiële bijdrage te leveren."

Op 07.01.2022 had mevrouw K.(...) een intakegesprek met een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken. Mevrouw gaf tijdens dit gesprek aan dat u de vader bent van haar zoon en dat zij een rechtszaak aanspande omdat u uw zoon niet wilde erkennen omdat u dan alimentatie zou moeten betalen. Mevrouw gaf aan al meer dan een jaar geen contact meer met u te hebben. Tijdens een opvolgesprek met de ICAM-coach op 03.02.2022 vertelde mevrouw dat u uw zoon dan toch zou willen erkennen en dat u in de gevangenis verbleef.

Uit het rijksregister van K.(...) E.(...) K.(...) L.(...) kan afgeleid worden dat de procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap inmiddels afgerond is en dat u weldegelijk zijn biologische vader bent, het vonnis ging in kracht van gewijsde op 18.07.2023. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet in het bezit van voormeld vonnis.

Uit wat vooraf gaat kan afgeleid worden dat u nooit met de moeder van uw kind samengewoond heeft en dat jullie lange tijd geen contact hadden. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind echter niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Zoals supra vermeld weigerde u vrijwillig tussen te komen in de zorg en opvoeding van uw zoon waardoor diens moeder zich genoodzaakt zag een procedure tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap op te starten. Uit de dagvaarding blijkt dat u geen contact onderhoudt, geen enkele bijdrage in natura levert en dat de moeder een onderhoudsbijdrage van 150 euro verzocht.

U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat het contact hersteld is en u inmiddels onderhoudsgeld betaalt, noch legt u stukken voor waaruit blijkt dat u (inmiddels) inspanningen leverde om een affectieve relatie met uw zoon, die inmiddels bijna 5 jaar oud is, op te beginnen bouwen. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u tijdens geen enkele van uw detenties bezoek ontving van mevrouw K.(...) en/of uw biologische zoon. Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat er heden sprake is van een standvastige relatie tussen u en K.(...) E.(...) K.(...) L.(...). Er kan opgemerkt worden dat u, indien u uw verantwoordelijkheid in de toekomst dan toch wenst op te nemen, ook vanuit het buitenland financiële steun zou kunnen geven. Dat het opbouwen van een affectieve relatie niet evident zal zijn wanneer jullie niet in eenzelfde land verblijven, is louter aan uw eigen misdadig gedrag te wijten. Gezien uw zoon nooit met u samengewoond heeft en er geen sprake is van intens contact tussen jullie, is het zeer onwaarschijnlijk dat uw verwijdering een zware impact zou hebben op hem. Zijn moeder is al sinds zijn geboorte de primaire zorgdrager en zij lijkt daarbij geen enkele steun van u gehad te hebben.

U verwijst daarnaast naar de aanwezigheid van uw vader, uw zus en uw neef in België. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij u tot op heden (28.11.2023) nog niet opzochten in de gevangenis. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broer en zus valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier en uit de door u voorgelegde documenten blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en één van de vermelde familieleden. Uit de omstandigheid dat u na uw vrijstelling uit de gevangenis mogelijks bij uw vader zou kunnen gaan wonen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader worden afgeleid. Bovendien kunnen uw familieleden u vanuit België ook steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen (zij hebben inmiddels de Belgische nationaliteit) en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat uw contact met hen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen. Uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

3.17. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 9 van het IVRK, wijst de Raad erop dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. De Raad laat gelden dat het IVRK geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen (cf. RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9 van het IVRK en/of artikel, 44bis, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het evenredigheids- en/of het legaliteitsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN